

De Goorn juli 2020.

Voor de Vrouwen van Nu

Vanaf half maart hebben we nu te maken met Corona in Nederland en de daaruit voortvloeiende maatregelen. Dat is nu dus ruim 4 maanden.

Ik merk dat het voor mij duidelijk verschillende fases zijn van 'beleving'.

In de eerste fase was er vooral angst voor besmetting voor onszelf en onze naasten. De schrik zat er goed in toen de aantallen besmette en zieke mensen snel opliepen. Iedere persconferentie werd bekeken: weer nieuwe aantallen, weer nieuwe maatregelen, tragedies in verpleeghuizen. Dat we een pandemie zouden meemaken, wie had dat verwacht?

Maar er was ook een gevoel van solidariteit. We zaten allemaal in hetzelfde schuitje. Thuisblijven vooral en alleen de deur uit voor boodschappen, een wandelingetje of een fietstochtje.

Mijn man Wessel (hartpatiënt) en ik prezen ons gelukkig dat we zo heerlijk op het platteland wonen en een tuin hebben. Het weer was meest mooi en dus konden we prima wandelen, fietsen en in de tuin zitten. Als het weer wat minder was, puzzelden we en ik heb heel veel boeken gelezen.

Wessel controleert wandelpaden voor de stichting Wandelnetwerk Noord Holland. En we hadden dus alle tijd om een paar mooie routes na te lopen om te zien of alles in orde was qua bewegwijzering. We liepen in omgeving Julianadorp en Den Helder.

En we vonden het stiekem wel lekker om niks te hoeven. Ik denk dat veel mensen dat wel ervaren hebben.

We doen beiden vrijwilligerswerk. Wessel rijdt ook nog op de Buurtbus en hij rijdt (dementerende) ouderen naar de dagbesteding in Hoorn.

Ik ben actief als buurtbemiddelaar en ben voorlees-vrijwilliger voor de bieb. Alles lag nu stil en dat gaf ook rust.

Maar na een aantal weken kwam de fase waarin ik mijn sociale contacten toch wel ging missen. We leefden toch wel op een eilandje, zo voelde het.

Videobellen natuurlijk met kinderen en kleinkinderen. Van onze 6 kinderen woont er niemand in Koggenland, dus echt zien gebeurde ook niet. Broers en zussen van ons wonen door het hele land, maar niet bij ons in de regio.

De meeste zorg hadden we om mijn dochter die meervoudig gehandicapt is. Ze woont in een woongroep in Purmerend. Zij mocht geen bezoek ontvangen en niet naar ons toe. Het was allemaal moeilijk te begrijpen voor haar en ze mistte ons erg. Ook haar dagbesteding werd stop gezet. Iedere dag videobellen met haar op een vast tijdstip, troostte haar meestal wel.

In de fase waarin we nu zitten, lijkt de saamhorigheid soms weer verdwenen. De gezonde mensen gaan weer aan het werk, de wegen raken weer vol, wie op vakantie wil, waagt het erop en veel mensen gaan weer uit eten, naar het café, theater enz.

Maar we nemen wel veel risico's, dat blijkt. We hebben gejuicht voor alle zorgmedewerkers, maar zijn we ook solidair met hen als ze weer volop aan de bak moeten in een tweede golf van Corona-besmettingen?

Voor Wessel en mij is het nu vooral voorzichtig zijn. Voorzichtig weer op bezoek bij de kinderen en andere familie. Dochter Vera mag weer bij ons op bezoek en wij bij haar. We moeten er toch niet aan denken dat kwetsbare mensen straks weer 'opgesloten' zitten? Ik hoop dat het zal meevallen.

En ik hoop dat we vooral solidair met elkaar blijven, jong met oud en oud met jong, gezonde mensen met kwetsbare mensen.

Blijf gezond allemaal! En hopelijk kunnen we elkaar over niet al te lange tijd weer ontmoeten.

Ik geef de pen door aan Josien Hooyboer!

Groetjes,

Margreet Kuiper

